

12.03.2021

Alumnihaastattelussa Sisko Minkkinen

Koulutusteknologian alumni Sisko Minkkinen kertoo haastattelussaan, miten päätyi opiskelemaan koulutusteknologiaa, mitä opiskelutekniikoita käyttää edelleen työelämässään ja miten näkee koulutusteknologian tulevaisuuden.

Jakso on äänitetty helmikuussa 2021.

Elias: Tervetuloa Aamukahvien äärelle. Tänään äänessä ovat minä Elias, Essi ja Emma sekä mukana on myös koulutusteknologiaalta valmistunut Sisko Minkkinen. Kiitos kun tulit vieraaksi alumnijaksoomme! Aloitetaanko ihan sillä, että lyhyesti esittelet itsesi.

Sisko: Joo mä oon Minkkisen Sisko ja tuota tuossa muutama vuosi sitten tosiaan valmistuin tuolta koulutusteknologian maisteriohjelmasta ja tuota jo sitä ennen oon aika paljon teknologiaa hyödyntäny sekä työssä että vapaa-ajalla, mutta nyt sitten vielä näiden opintojen jälkeen nyt vielä enemmän. Että aikamoinen tämmönen teknologiaa hyödyntävä tyyppi olen kyllä.

Intro: Aamukahvit IT-tiedekunnassa. Rakkaudella Mattilanniemestä!

Elias: Miten niin kuin alunperin päädyit opiskelemaan Jyväskylään ja nimenomaan tätä pääainetta?

Sisko: No siis öhm, mähän oon opiskellu yliopistossa kaks kertaa täällä Jyväskylässä. Eli ekan kerran lukion jälkeen tulin opiskelemaan Jyväskylään. Mä olin aina halunnu opettajaksi ja erityisesti kielten opettajaksi ja sitten mä tulin tota lukion jälkeen tänne opiskelemaan englantia ja Saksaa. Ja sitten muutaman vuoden kuluttua vielä oli että otin ruotsinkin sivuaineeksi ja tein niitä aineenopettajan opintoja että oli niinku se suunta siihen perus kieltenopettajan työhön.

Mut sitten tota jossain vaiheessa niin havahduin siihen, että jotenki toi tietotekniikka myös veti puoleensa. Ja sit mä hain myös tietotekniikan sivuaineeksi ja silloin ensimmäisen tutkinnon aikana se oli sitten myös, myös osana että pääsin sieltä Seminaarinmäeltä Mattilanniemeen vähän niinku eri maailmaan sieltä humanistien maailmasta tuonne tekniselle puolelle. Ja tuota se jäi sinne taustalle myös sitten valmistumisen jälkeen vaikuttamaan ja tein tota työelämässä sitten kieltenopettajan töitä ja koko ajan se teknologia oli siellä jotenki työn osana.

Mut sitten, sitten alko tuntua siltä että mä haluaisin vielä lisää tähän omaan teknologiseen osaamiseeni. Jotaki niin kun syvällisemmin perusteluja sille, että miksi sitä teknologiaa siinä opetuksen ja oppimisen ohessa käytetään, että mitä se hyödyttää että mitä apua siinä on. Niin tota sitten mä hain tota koulutusteknologian maisteriohjelman sitten opiskelemaan, että löytäkseni niitä niinku läpäerusteluja tälle teknologian hyödyntämiselle ja sillä tiellä nyt sitten ollaan, että. Et tämmönen vähän kaks vaiheinen reitti yliopistoon.

Essi: Mitä muuta sä opiskelit sen koulutusteknologian lisäksi? Oliko sulla jotain sivuaineita?

Sisko: Tota mulla oli silloin sivuaineena kirjottamisen opinnot. Et se oli vähän tämmönen niinkun tulin sieltä humanistiselta puolelta niin tää oli tämmönen vähän niinkun pehmeämpi alue siinä opiskelujen aikana ja sitten toi koulutusteknologian puoli oli se teknologisempi osa. Et mä oon aika usein kuvannu itseäni vähän semmoseks humanisti nörtiksi niin ehkä toi opintojen valinta myös et siellä oli niitä molempia puolia. Niin yhdisty siellä niin se oli kyllä sillä tavalla semmonen mulle sopiva kokonaisuus.

Emma: Onko sulla opintojen varrelle, tota noin mahtunu semmosia merkityksellisiä hetkiä joiden oot erityisesti kokenu vaikuttaneen sun tulevaisuuteen?

Sisko: Kyl mä aattelin, että silloin niitten ekojen yliopisto-opintojen aikana niin se, se että tein sen päätöksen että hain tietotekniikan sivuaineeksi niin. Se kyllä jollain tavalla aika vahvasti suuntasi sitä että minkälainen rooli itellä oli vaikka opettajana omassa työyhteisössä. Että miten, miten oli siellä niinkun toisaalta omassa opetuksessa hyödynti sitä teknologiaa ja sitten miten oli esimerkiksi kannustamassa kollegoja siihen teknologian käyttöönottoon. Että se oli aika iso steppi siellä ekojen opintojen aikana.

Ja sitten mä miettin noita koulutusteknologian opintoja et, et sieltä on kyllä jääny eniten mieleen se että kun tehtiin niitä opintoja yhdessä niiden muiden opiskelijoiden kanssa. Et saatiin jakaa niitä ideoita ja ajatuksia ja siellä oli muita, jotka tuli työelämästä. Heillä oli jo paljon sitä kokemusta siellä tai sitten oli tota nuorempia opiskelijoita, jotka tuli sieltä lukiosta ja et heillä ei ollu vielä niin paljon kokemusta. Ja sit niitä jaettiin niitä ideoita ja ajatuksia niin mun mielestä se oli antoisaa ja se teki niistä opinnoista semmosta, ne ei ollu vaan semmosta lukemista ja semmosta teoriapainotteista vaan se oli paljon semmosta keskustelua.

Musta tuntuu niinku et se kaikkein merkittävin hetki siel opintojen aikana oli se, että mä sairastuin. Mulle tuli flunssa ja olin tota kotona ja sit mä tajusin sen että miten upee mahdollisuus se oli se että pysty kattoon niitä tallenteita sieltä luennoilta. Ne tais olla just jotain ohjelmoinnin luentoja. Ja miten se niinkun toi aivan erilaisen elementin siihen opiskeluun kun eihän siellä luentosalissa pystynyt pistämään luennoitsijaa pauselle vaan siinä täyty olla niinku tosi skarppina koko ajan. Mut sitä tallennetta kattoessa niin pysty pysäyttää ja kelata taaksepäin ja kuunnella uudestaan ja ahaa näinhän tää asia menee nyt mä ymmärrän sen.

Niin se oli jotenkin niinkun. Se oli niin yksinkertasta mut samalla se oli niin hienoo ja se edisti mun omaa oppimista. Ja sitten se johti myös aikalailla siihen että kiinnostu siitä että miten vois tosiaan edistää sitä opiskelua verkon välityksellä. Mikä on nytten sit esimerkiksi omassa työssä tällä hetkellä hyvin keskeinen asia. Et opiskellaan verkon välityksellä ja miten se sujuis mahdollisimman hyvin. Niin ehkä se kuitenkin oli tää Lappalaisen Veskun ohjelmointiluentojen kuunteleminen siellä kotona, kotisohvalta niin se niinku hehe oli se tosi merkittävä hetki siellä opintojen aikana.

Elias: Entäs sitten mikä on tai mikä on painunu mieleen semmosena parhaana muistona opiskelujen ajalta?

Sisko: Kyllä mä ehkä nostasin, nostasin niinku kuitenkin noi keskustelut, mistä mä äsken mainitsin niin et sieltä löyty niinku semmosia ihmisiä, joiden kanssa pysty haastamaan itsensä ja omat ajattelutapansa ja kehittämään sitä omaa ajatteluaan, kun juteltiin paljon ja mietittiin et miten niitä asioita kannattais toteuttaa. Ja se, se myös johti semmosiin mä, toivottavasti pystyn sanomaan, että elämän kestäviin ystävyyssuhteisiin, että et sieltä löyty niinku semmosia samalla tavalla ajattelevia ihmisiä. Niin se on ehkä mulle niinku se tosi

arvokas juttu sieltä opintojen ajalta.

Välikilinä

Essi: Mites, tota sä oot opiskellu kahta alaa niin. Mites sä oot opiskellu ja millasia opiskelutekniikoita sä käytit? Ja onks sulle jostakin niistä tekniikoista ollu hyötyä myös myöhemmin työelämässä?

Sisko: Joo mä oon öö aina ollu semmonen miellekartta ihminen. Et mä muistan jo lukioajalta et oli aina jostakin kun oli koe tulossa niin mä hahmotin asiat hyvin kun mä tein miellekarttaa ja asettelin niitä asioita sujuvasti. Ja sitten kun meni sinne kokeeseen niin mä pystyin tuottamaan ne asiat hyvin helposti paperille, kun mulla oli semmonen visuaalinen näkemys niistä asioista. Ja niitä miellekarttoja mä hyödynsin myös yliopito-opintojen aikana tosi paljon ja hyödynnän edelleen omassa työssä.

Ja ehkä toinen, mikä tuli tuli tossa opintojen aikana niin oli se, että oon hyödyntäny tota pomodoroa. Eli sitä, että työskennellään parikyt minsaa ja sitten on muutaman minuutin tauko, sit taas työskentelyä. Toistetaan tätä muutaman kerran ja sit pidetään pidempi tauko. Et pystyy keskittymään siihen tekemiseen. Niin tää oli erityisesti sillon gradua tehdessä niin tää oli semmonen toimiva tapa. Et sulki kaiken muun niinku ympäriltä pois ja keskitty siihen työskentelyyn. Niin sillon sai asioita hyvin aikaseks.

Se on ollu mulla kans semmonen mieluinen opiskelutapa ja kyllä oon huomannu sen myös työssä että se on ollu ihan toimiva työskentelytapa. Toki nyt tällä hetkellä omassa työssä ei ihan niin pysty varaamaan silleen niin pitkiä aikoja muutaman asian työstämiselle. Että se on ehkä semmosta enemmän semmosista palasista koostuvaa työtä. Mutta tota sillee jos suinkin pystyy varaamaan pidemmän ajan johonkin vaikka kirjoitushommille tai muille niin sillon mielelläni sitä Pomodoroa käytän ja tauotan sitä työtä sillee napakasti. Niin sillon tulee myös aika usein sitten tulosta.

Emma: Monet opiskelijat kokee varmasti jossain kohtaa opiskelujaan jonkin verran epävarmuutta tulevaisuudesta tai esimerkiksi työnhaussa siitä, että osaako esimerkiksi riittävästi vai onko mahdollisuus että tuottaa pettymyksen työnantajalle. Niin, niin ootko sä kokenu opiskelujen aikana epävarmuutta työpaikoista tai tulevaisuudesta ja jos oot niin millasta tietoa ja tukea olisit sillon kaivannut?

Sisko: Joo no esimerkiksi toi, toi ku mä alotin noi koulutusteknologian maisteriopinnot niin sillonhan mulla oli vakkarityö kieltenopettajana ja jäin sieltä sitten vuorotteluvapaalle ja sitten opintovapaalle. Mä pääsin opiskelemaan ja tarkotus oli, että mä olisin palannu sinne sitten takasin kieltenopettajaksi. Nyt kun mä mietin tota asiaa niin, niin tuli vähän semmonen ajatus, että varmaan jo sillon opintoja alottaessa oli alitajusesti semmonen ajatus että mä ehkä en palaa sinne takasin vaan mulla on tulossa jotain muuta, jotain uutta. Ja siinä opintojen aikana se tuli aina vaan konkreettisemmaks se, että et mä en ehkä palaa sinne kieltenopettajaksi enää.

Ja niin, mut et oliko siinä niinku epävarmuutta niin mä mietin että mä ehkä enemmänkin ajattelin niinku että asiat järjestyy ja jollaki tavalla se oma polku muotoutuu siinä. Että mulla on aikaa siinä opintojen aikana miettiä, että meenkö mä takasi vai ei. Jotenki siinä opintojen aikana niin, niin se että siellä oli niitä opiskelukavereita joiden kanssa miettiä sitä omaa tulevaisuutta. Ja sitten myös tiedekunnassa oli opetushenkilöstöä ja muita tukihenkilöitä, joitten kanssa sit pohdittiin sitä, että mikäs tästä nyt Siskosta tulee isona. Niin jotenki niitten keskustelujen kautta kyllä rakentu se et kyl se reitti niinku sieltä löytyy sieltä opintojen

kautta.

Ja mä kyl haluisin mielelläni korostaa sitä, että siinä opintojen aikana kannattaa olla sillee utelias ja esimerkiksi lähteä kaikkiin mielenkiintoisiin projekteihin mukaan. Koska sieltä voi löytyä sitten joku mielenkiintoinen yhteys tai et ne omat mielenkiinnonkohteet siinä tarkentuu ja löytää sen oman reitin sinne työelämään. Et löytää sen et mihin vois hakee. Et se vois ehkä olla se mun vinkki tai neuvo sille joka miettii sitä tulevaa uraansa että sieltä opintojen aikana pystyy kyllä kaivelemaan aika hyvin sitä. Sitä että mikä se oikeasti se oma mielenkiinnonkohde on tai mihin sitä oikeasti haluaa suunnata itse. Sillä tavalla niinku ne, opinnot tukee aika hyvin sitä. Ja ne mahdollisuudet mitä siellä opintojen aikana tarjoutuu.

Elias: Jatketaan tällä työteemalla. Mites olitko opintojen aikana harjottelussa ja jos olit niin mitä kautta sait paikan ja minkälaista hyötyä siitä näit olevan?

Sisko: No tos koulutusteknologian maisteriopintojen aikana niin ei ollu mitään semmosta virallista harjottelua. Mutta opintojen aikana tuli tosi paljon semmosia täydennyskoulutushankkeita, joissa mä olin mukana sekä suunnittelemassa niitä että sitten kouluttamassa. Et se oli ehkä vähän semmosta harjotteluun verrattavaa toimintaa. Ja ne hankkeet tuli sitä myötä tai sen myötä et mä olin tosiaan kokopäiväinen opiskelija silloin eli en tehny opintoja työn ohessa niin mä olin käytettävissä siellä niinku päiväaikaan et pystyin, pystyin osallistumaan niihin hankkeisiin ja pystyin lähtee kouluttamaan vaikka jotakin opettajia jonnekin koululle tai jotakin muuta kohderyhmää. Niin sen takia oli helppo niihin osallistua.

Kaiken kaikkiaan niinku nää täydennyskoulutukset ja tämmöset tapahtumat niin jotenki mä aattelin et niissä pysy jotenki se tatsi päällä mikä oli syntyny siinä kun oli toiminu paljon pitkään opettajana ja oli tottunu olemaan esillä jotenki heittämään läppää siellä oppilaille ja opiskelijoille. Niin se sama tatsi pysy päällä kun pysty siinä opiskelujen aikana myös sitte osallistumaan niihin koulutuksiin ja kouluttamaan ja olemaan esillä. Sen takia se oli mun mielestä tärkeä osa niitä opintoja kaiken kaikkiaan et pysty olemaan mukana niissä semmosissa hankkeissa ja projekteissa.

Eli mun mielestä se harjottelu - onks noi nyt niitä harjotteluja virallisesti- mut et se et oikeesti käytännössä tehdään niitä asioita mitä niihin opintoihin kuuluu niin se voi hyvinki tukee sitä, mihin niinku ite tähtää tai minkälaisia taitoja haluaa itessä kehittää. Tai sillä tavalla se oli ainaki mun kohalla tosi vahvasti, että pääsin puhumaan ja pääsin toimimaan ihmisten kanssa yhdessä ja pääsin opettamaan ja kouluttamaan. Niin se tuli siinä opintojen aikana silleen sujuvasti.

Essi: No mites sitten tuo siirtyminen työelämään? Miten pääsit ensimmäiseen oman alan työhön?

Sisko: Mähän alotin, alotin jo siinä opintojen aikana IT-tiedekunnassa työskentelyn. Ensin mukana tekemässä opetusmateriaaleja siinä opintojen aikana. Se tuli siitä, että mulla oli sitä aiempaa opetustaustaa ja osotin myös että oon ite kiinnostunu tämmösestä opetusmateriaalien tekemisestä. Niin pääsin sitten siihen mukaan ja sitten valmistumisen jälkeen niin mä jatkoin sitten IT-tiedekunnassa yliopisto-opettajana. Ja olin siis muutamaa kurssia opettamassa ja sitten rakensin verkkokursseja verkkoon ja olin mukana gradusemmassa. Siellä olin erityisesti siellä etäosallistujia tukemassa ja et siinä niinku se siirtymä siihen työhön tapahtu aika sujuvasti siellä niinku siellä tiedekunnan sisällä.

Emma: Kuulostaa monipuoliselta, monipuolisilta työtehtäviltä. Onko sulla jääny jotain tai

niinku muistoa tosta ensimmäisestä oman alan työpaikasta?

Sisko: No se, se oli jotenki tosi niinku mielenkiintosta. Sillä tavalla, et niinku ku huomas sen et miten pysty hyödyntää sitä aiempaa opetuskokemusta sieltä perusopetuksesta ja lukiosta, tuoda sen kokemuksen siihen yliopisto-opettajan työhön. Ja sitten että kun se esimerkiksi se opetettava kurssi, joka mulla oli keskeisimpänä oli se opetusteknologia. Niin mä en niinku keskittyny pelkästään siihen tekniseen nippeliin että miten käytät jotain sovellusta tai miten tota sitä pitäis käyttää vaan mä pystyin tuomaan siihen ihan oikeesti sen arjen ja käytännön sieltä koulusta ja koulumaailmasta.

Ja sit pystyttiin niinku miettimään sitä että mimmosia asioita siellä luokassa oikeesti tapahtuu jos sinne tuodaan joku, joku sovellus tai jos sinne robotti tai tai mitä siellä voi niinku oikeesti tapahtua. Niin mun mielestä se oli jotenki tosi kiehtovaa että jotenki tuli se aikasempi kokemus siihen korostu. Ja sitten myös se että oli ihana päästä taas uudestaan opettamaan ja vähän päästää niinku se oma mielikuvitus valloilleen ja keksiä hauskoja oppimistehtäviä ja demotehtäviä. Se oli jotenki niinku tosi, tosi miellyttävä kokemus.

Elias: Oliko sulla jotain sellasta mitä oisit halunnu jo tietää opintojen aikana? Mitä tälleen jälkikäteen ehkä tulis mieleen?

Sisko: Kyllähän mää ehkä jossain vaiheessa vähän harmittelin sitä että ei niinku tullu opiskeltua enemmän sitä ohjelmointia. Et tuntu et joka puolelta ympäriltä tuli niit viestejä et ohjelmointiosaajat viedään ovista ja ikkunoista töihin että se jossakin vaiheessa se vähän harmitti, että et ei lähteny enemmän sen ohjelmoinnin pariin sitten. Mut toisaalta sitten ku on, on taas ollu työelämässä opintojen jälkeen niin on oppinu kyllä aika hyvin arvostamaan kaikkea sitä, mitä siellä koulutusteknologian maisteriopintojen aikana sai.

Että se oli aikalaila niinku semmonen, se oli mahdollisuus yhistää semmosta vähän pehmeempää humanistista näkökulmaa ja sit sitä teknologiaa ja sit sitä pedagogista lähestymistä siihen teknologiaan. Niin se oli jotenki se mikä vetos muhun, että et sitten niinku pääsin yli siitä harmituksestakin sitten. Että ei oikeestaan mitään semmosta isompaa oo että mitä tulis mieleen että olis vielä opintojen aikana pitäny kertoa tai kuulla jostain enemmän.

Essi: No oliko sulla jo opintojen aikana selkeesti joku unelmaduuni mielessä vai muovautuko se polku itsestään?

Sisko: Kyllähän se opetus on aina ollu semmonen mitä mä oon halunnu tehdä. Mut sitten siinä yliopisto-opettajan työn aikana niin tuli myös semmonen näkökulma siihen että tuli tämmönen hanke, jossa tota yliopiston eri tiedekuntiin haettiin digikummeja. Eli semmosia henkilöitä, jotka tukee yliopistossa opettavia tämmösissä opetusteknologisissa kysymyksissä. Joko ihan konkreettisesti, että mistä napista painetaan tai, tai että miten sitä teknologiaa kannattais pedagogisesti hyödyntää.

Ja, ja se digikummi homma, se jotenki herätti mut niinku siihen, että miten mä tykkään siitä, että mä voin olla niinku sen toisen ihmisen tukena siinä konkreettisesti siinä tekemisessä. Ja toki se opettaminenkin on semmosta tukitoimintaa ja semmosta mutta vielä kun se tiivisty siihen, siihen niinku sen opettajan tukemiseen niin se alko sitten pikkuhiljaa kiinnostaa enemmän ja tuli niinku semmonen tunne, että mitenkähän tähän löytys niinku joku työ missä tätä vois tehdä enemmän. Et se lähti niinku kiinnostamaan ja se sillä tavalla niinku lähti miettimään sitä työn tekemistä siitä suunnasta ja aika onnekas olin että semmosta työtä sitten myös löytyi.

Välkilinä

Emma: Entäs sitten, miten sulla on tota noin opintojen jälkeen toi uratarina jatkunu? Ja millasissa työtehtävissä toimit tällä hetkellä ja onko työelämään siirtyminen vastannut esimerkiksi niihin odotuksiin mitä sulla oli siinä koulutusteknologian opintojen alkuvaiheella?

Sisko: No tällä hetkellä mä tosiaan työskentelen tuolla Jyväskylän ammattikorkeekoulussa ja mun titteli on semmonen ku verkkopedagogiikan suunnittelija. Ja se tarkoittaa käytännössä sitä, että mä työskentelen joko yksittäisen opettajan kanssa tai opettaja ryhmien kanssa ja olen tukena ja apuna kun he hyödyntävät teknologiaa opetuksessaan. Ja mietitään sekä siitä teknologian näkökulmasta et sit siitä pedagogisesta näkökulmasta että miten se oppimisprosessi ja se opiskelijan polku sit rakentuis siellä oppimisen aikana mahdollisimman sujuvasti.

Elias: Onko sulla tällä hetkellä mielessä jotain semmosta visiota, että mitä niinku haluaisit tehdä tulevaisuudessa?

Sisko: Kyllähän tää mun tämän hetkinen työ toisaalta se on tosi haastavaa. Työtä on paljon, varsinkin kun siirryttiin etätyö moodiin suurimmaks osaks. Niin työ muuttu tosi vahvasti et tukipyyntöjä tulee paljon ja näin. Mutta ehkä eniten, mikä mua miellyttää tässä tämänhetkessä työssä on et mä pystyn oikeesti niinku olemaan vuorovaikutuksessa niiden opettajien kanssa. Mä oon pystyny auttamaan heitä, pystytään sitä kautta, että mä autan tätä opettajaa niin auttamaan tosi isoa joukkoa opiskelijoita ja edistämään heidän opintojaan. Sillä tavalla niinku tää nykyinen työ, mitä nyt teen niin se miellyttää mua tosi paljon ja sen suhteen en mä välttämättä nää niinkun hirveesti mitään muutoksia mitä tässä yhtäkkiä haluaisin siihen työhön.

Toki se, että huolettaa se että miten kaikille ei se etätyö sovi ja myös huolettaa se opiskelijoiden jaksaminen, kun ollaan etänä. Mutta pyrin kuitenkin, mä teen sen oman osani sen eteen et mä tarjoon niille opettajille mahdollisuuksia keskusteluun ja opiskelun kehittämiseen. Ja tätä kautta niinku sitten parannetaan sitä opiskeluympäristöä ja sitä etäopiskelutilannetta. Miten me löydettäis siellä etänä työskennellessä ja opiskellessa se semmonen yhteisöllisyys ja semmonen inhimillisyys, vaikka me ollaan siellä Teamsissa ja Zoomissa. Niin et miten me löydettäis toisemme sieltä ja rakennettais oppimisympäristöä siellä yhdessä.

Nää on ehkä semmosia näkökulmia mihin mä haluaisin niinku tulevaisuudessa panostaa ja näitä niitten opettajien kanssa pyöritellä. Että nää on tosi isoja asioita ja niihin ei välttämättä ei mitään täydellisiä ratkasuja löydetä, mut et tarjoo sen mahdollisuuden sille keskustelulle ja avoimelle vuorovaikutukselle niin tämmösiä mä pystyn tekemään jo nyt työssäni ja toivon et voisin myös tulevaisuudessa samanlaisia asioita edistää.

Essi: No sä vastasitkin jo tossa aika paljon tohon et mitä haaveita sulla on niinku tulevaisuudessa omalle uralle mutta osaisit sä sitten sanoa, että miten sä näkisit tän koulutusteknologian alan tulevaisuuden?

Sisko: Se on niinkun tosi vahvasti tämmönen teknologinen ala ja tehdään paljon uusia teknologisia innovaatioita, että miten voidaan olla yhteydessä vaikka just etänä ja miten mahdollistetaan erilaisia kaikkia toimintoja erilaisten sovellusten avulla ja muuta. Ehkä sillä tavalla jotenki tuntuu että kuitenkin siellä korostuu sitten myös tää inhimillinen puoli mun mielestä tosi hyvin.

Et tämmönen yhteisön rakentaminen ja toisten ihmisten kohtaaminen siellä verkossa et se verkko-opiskelu ei oo semmosta yksinäistä puurtamista et siellä pystyy tekemään paljon yhdessä ja siellä on monia mahdollisuuksia. Et ehkä vielä niinkun enemmän vaan niinku toivos semmosta rohkeutta ja kokeilunhalua ja ehkä myös toivos oman työn myötä, että saisi innostettua enemmän opettajia kokeilemaan ja löytämään niitä uusia tapoja, miten opiskelijat voidaan tuoda yhteen siellä verkossa ja miten heille voidaan antaa niitä mahdollisuuksia oppimiseen.

Elias: Kiitos Sisko kun tulit vieraaksi tähän alumnijaksoon. Olisko sulla vielä jotain, mitä haluaisit sanoa opiskelijoille tai muuten nostaa tässä esille?

Sisko: Kyllä mä mielelläni sanoisin silleen, että koulutusteknologiaakin kun opiskelee niin on tärkeä löytää se tasapaino sen teknologian ja sen inhimillisen toiminnan välille ja löytää niistä ne hyvät puolet ja et miten niitä edistää. Et se on tämmönen kaksitahoinen asia tää koulutusteknologia niin ymmärtää se ihminen siellä teknologian kaa vuorovaikutuksessa. Niin se on niissä opinnoissa aika semmonen tärkeä juttu.

Sit toinen asia ehkä minkä mä haluaisin sanoo on tosiaan se että sä voit olla ihan minkä ikänen tahansa ja tulla ihan miltä taustalta tahansa niin aina sä voit opiskella ja löytää uusia mahdollisuuksia kehittää ittees. Että siihen kyllä kannustan ja rohkasen kaikkia, että opiskelu kannattaa aina.

Elias: Se on juuri näin. Kiitos vielä kerran.

Sisko: Kiitos.

Elias: Jos tästä jaksosta heräsi ajatuksia tai kysymyksiä niin niitä otetaan vastaan meidän Instagramissa @jyu.it tai sähköpostitse itcrew@jyu.fi. Alumnihaastatteluita on tulossa lisää, joten laita ihmeessä kysymyksiä, jos haluat kuulla jotain alumneilta. Palataan taas, moikka!

Emma: Moimoi!

Essi: Moido!